

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

Brno 24. 8. 2020
sp. zn. Zin 145/2020

T. R.
XY
XY
XY@seznam.cz
korespondenční adresa:
XY
XY

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“)

Vážený pane R.,

Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 informačního zákona obdržel dne 8. 8. 2020 jedno Vaše podání, dne 10. 8. 2020 další dvě podání, a následně dne 24. 8. 2020 také podání č. 8913/2020, které je obsahově zcela totožné s podáním č. 8313/2020, která byla výslovně označena jako žádosti podle informačního zákona. Vzhledem k tomu, že podání byla doručena v krátké době po sobě a zároveň i vzhledem k povaze podání, kdy se ve všech domáháte typově obdobných informací, byla tato podání (s výjimkou podtržené části podání č. 8313/2020, resp. č. 8913/2020, která byla přiřazena k vyřízení v rámci samostatného řízení sp. zn. S 282/2020, jak jste byl informován v rámci sdělení o odložení části žádosti ze 17. 8. 2020) spojena do jediného řízení pod spisovou značku Zin 145/2020.

Podání č. 8349/2020 a č. 8351/2020, která tvořila žádost o informaci, byla v celém rozsahu odložena podle § 14 odst. 5 písm. c) sdělením povinného subjektu ze dne 17. 8. 2020. Povinný subjekt tak níže rekapituluje pouze podání č. 8313/2020, a obsahově totožné podání č. 8913/2020, která spadají pod rámec informačního zákona a zároveň nebyla povinným subjektem odložena (dosud vyřízena).

Podání č. 8313/2020, potažmo následující totožné podání č. 8913/2020, obdržel povinný subjekt v následujícím znění (podtržení stížnosti a zvýraznění je doplněno povinným subjektem):

„Předmět: Žádost o informace ze dne 8.8.2020, dle zák.č.106/1999 Sb. a STÍŽNOST NATISKOVÉHO MLUVČÍHO Petra Tomička, na jeho nevhodné jednání a chování pro zneužití práva, které nepoživá právní ochrany, pro přepjatý formalismus a zneužití tautologie, resp. definice kruhem, při odmítnutí poskytování informací osobně předsedou Nejvyššího soudu ČR

Nejvyšší soud ČR

předseda soudu

Petr Angyalossy

**Žádost o informace ze dne 8.8.2020, dle zák.č.106/1999 Sb. a STÍŽNOST NA TISKOVÉHO MLUVČÍHO Petra Tomička*, na jeho nevhodné jednání a chování pro zneužití práva, které nepoživá právní ochrany, pro přepjatý formalismus a zneužití tautologie, resp. definice kruhem, při odmítnutí poskytování informací osobně předsedou Nejvyššího soudu ČR*

Žádost o informace a stížnost se týká obsahu pod sp.zn.: Zin 133/2020, Zin 135/2020, Zin 133/2020, 131/2020, Zin 124/2020, Zin 102/2020, Zin 66/2020, Zin 61/2020, Zin 55/2020, Zin 26/2020, Zin 23/2020, Zin 174/2019, Zin 165/2019, Zin 134/2019 a Zin 124/2019.

Žádám o sdělení jaká zákonná či jiná opatření učinil předseda soudu Petr Angyalossy osobně se všemi mými podněty k zahájení kárných řízení, od jeho převzetí funkce předsedy Nejvyššího soudu ČR, **kteří jsou obsaženy v žádostech o informace žadatele pod výše uvedenými sp.zn. Nejvyššího soudu ČR, či jinými sp.zn.např. O Sm 248/2019 apod.?**

Žádám o sdělení jaká zákonná či jiná opatření učinil předseda soudu Petr Angyalossy osobně s mými podněty k zahájení kárných řízení v přípisu ze dne 3.8.2020 Nejvyššímu soudu **ke sp.zn.:26 Cdo 1968/2020**, zejména ve smyslu vědomého porušení rozvrhu práce soudu všemi soudci senátu č.26?

Žádám o sdělení jaká zákonná či jiná opatření učinil předseda soudu Petr Angyalossy osobně **s žadatelovými návrhy na odnětí a přikázání věci** ze dne 1.8.2020, 2.8.2020 a ze dne 3.8.2020, které byly výslovně směřovány jak k rukám předsedy soudu osobně tak Nejvyššímu soudu jako státnímu orgánu, pro který je rovněž závazné ustan. §174a zák.č.6/2002 Sb., zejména směřuje li procesními úkony opakovaně vůči Nejvyššímu soudu ČR samotnému? Platí i pro Nejvyšší soud lhůta 5 pracovních dní pro předložení věci příslušnému senátu dle rozvrhu práce soudu a 20 dní pro vydání rozhodnutí k provedení procesního úkonu soudem nižšího stupně? Pokud ano, jaká zákonná či jiná opatření provedl předseda Nejvyššího soudu Petr Angyalossy osobně, zejména ve smyslu kárných opatření vůči soudcům vlastního soudu, kteří v zákonných lhůtách nerozhodli či nerozhodují, aby tak zamezili průtahům v řízení, když se jedná zejména o řízení vedená u Městského soudu v Praze pod sp.zn.:MSPH 77 INS XY a 192 lcm XY, Vrchního soudu v Praze pod sp.zn.*101 VSPH XY, 1 VSPH XY, *(MSPH 77 INS XY, 177 lcm XY), **UL 24,25,26/2020, **102 VSPH XY (194 lcm XY, MS v Praze), 102 VSPH XY (73 lcm XY, KS v Praze), Nc 43/2020 (75 Nc 6711/2019, KS v Praze, Kalný) , Nc 160/2020 (65 Nc 6650/2019, KS v Praze, Večeřová).*

K výše uvedenému odkazují předsedu Nejvyššího soudu ČR Petra Angyalossyho na obsah sp.zn.:UL 34/2018-B-327 ze dne 15.8.2020, v příloze podání, Vrchního soudu v Praze k předložení námítky systémové podjatosti Vrchního soudu v Praze a všech soudců insolvenčního úseku s vyjádřením každého soudce, žadatele o informace ke sp.zn.:KSPH 64 INS XY, když stejní soudci a stejná správa soudu včetně nového předsedy VS v Praze Luboše Dorfla, mu v řízení pod sp.zn.:MSPH 77 INS XY, mu tuto námítku odmítají předložit k projednání a rozhodnutí Nejvyšším soudem ČR v jiném řízení, čímž nejen že způsobují nerovnost účastníků řízení s důsledkem znemožnění přístupu k soudu a porušení práva na spravedlivý proces, avšak prokazují tím současně svůj subjektivní zájem na věci, podjatost a současně trestnou činnost s odkazem na zmatečnostní vadu v ustan. §229 odst.1 písm.g) o.s.ř.

Hypertextové odkazy k výše uvedenému, které byly obsaženy již v návrhu na odnětí a přikázání věci ze dne 13.7.2020, který obsahoval i návrh na určení lhůty (k návrhu ze dne 17.6.2020 a ze dne 28.6.2020 a k návrhům z června, srpna a října roku 2019), které dosud přes uplynutí zákonných lhůt odmítá jak Městský soud v Praze tak Vrchní soud v Praze , předložit Nejvyššímu soudu k projednání a rozhodnutí:

Z návrhu na odnětí a přikázání ze dne 13.7.2020 žadatel o informace a stěžovatel:“(předseda soudu Luboš Dorfl je současně předsedou senátu 1 VSPH i 101 VSPH=námítka systémové podjatosti vůči celému insolvenčnímu úseku VS v Praze s odkazem na celý obsah odůvodnění v řízení pod sp.zn.:KSPH 64 INS XY, když se jedná o totožné účastníky řízení a o totožnou majetkovou podstatu, odkaz zde k doplnění odvolání již ze dne 27.5.2018: * <https://isir.justice.cz/XY> * a dále odkazuje na sp.zn.:UL 34/2018-B-327, vyjádření Jindřicha

Havlovce (senát 3 VSPH, 103 VSPH, kde byl předsedou senátu rovněž předseda soudu Jaroslav Bureš), připsal k předložení námítky NS ČR, odkaz zde:

<https://isir.justice.cz/XY> * , B-331,

* <https://isir.justice.cz/XY> * , B-332, B-333 k vyjádření všech soudců insolvenčního úseku k námitce systémové podjatosti, VS v Praze:

* <https://isir.justice.cz/XY> * ,

* <https://isir.justice.cz/XY> *)“ B 631- <https://isir.justice.cz/XY> , doplnění návrhu ze dne 18.7.2020, když návrh na odnětí a příkázání věci ze dne 13.7.2020 s návrhem na určení lhůty, dosud nebyl v rejstříku ISIR pod sp.zn.:MSPH 77 INS XY ani zveřejněn!

*Přednostně žádám o informaci elektronicky na e.mail: XY@gmail.com “

Na úvod Vám povinný subjekt opět sděluje, že působnost Nejvyššího soudu a jeho pravomoci jsou dány ustanovením § 14 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Je nutné striktně oddělovat výkon svěřené soudní pravomoci od výkonu státní správy soudů (ustanovení § 120 – 122e zákona o soudech a soudcích). Předseda Nejvyššího soudu tak není oprávněn (ani z titulu své funkce, která „reprezentuje“ státní správu Nejvyššího soudu) se vyjadřovat či dokonce přezkoumávat věcnou správnost rozhodnutí jednotlivých senátů Nejvyššího soudu, a taktéž se nemůže vyjadřovat a činit jakékoli zásahy směrem ke konkrétní rozhodovací činnosti (rozhodované věci) jiných soudů. Primárním úkolem státní správy soudů je vytvářet soudům podmínky k řádnému výkonu soudnictví, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné (viz § 118 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Správa soudů je od vlastní jurisdikce přísně oddělena, neboť výkon státní správy soudů nesmí zasahovat do principu nezávislosti soudů (viz § 118 odst. 2 zákona o soudech a soudcích a zejména čl. 81 a 82 Ústavy České republiky). Odrazem této zásady je i **vyločení přezkumu postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti z kompetence předsedy soudu** (§ 164 odst. 2 zákona o soudech a soudcích). Jinými slovy, ani předseda Nejvyššího soudu nemůže na přání účastníků řízení podrobovat testu správnosti či zákonnosti jakýkoliv úkon soudů, ať již soudů nižších stupňů nebo i senátu Nejvyššího soudu. V opačném případě by došlo k porušení principu nezávislosti soudů a soudců, zaručeného čl. 81 a 82 Ústavy ČR.

Právě z toho důvodu si nemůže předseda Nejvyššího soudu aktivně vyžádat „na Vaše přání“ ke kontrole konkrétní soudní spisy či jinak aktivně zasahovat do konkrétních soudních řízení, jichž jste účastníkem. Mimo zákonem danou pravomoc a působnost nemůže ani předseda Nejvyššího soudu konat žádná „zákonná či jiná“ opatření, jimiž by podle Vašich opakovaných podání měl zasáhnout do konkrétních řízení ve Váš prospěch. Předseda ani místopředseda Nejvyššího soudu nemohou (mimo výkon zákonem jasně svěřené kompetence) jakkoli zasahovat do samostatného výkonu působnosti jiných povinných subjektů v rámci jimi vedených řízení (nejen) podle informačního zákona.

Předseda Nejvyššího soudu tedy není kontrolním orgánem věcné správnosti rozhodovací činnosti soudců působících u soudu, jehož je předsedou, ani soudců soudů nižších stupňů. (Výjimkou je pouze jeho soudcovská činnost v senátu trestního kolegia, kam věc napadla v souladu s rozvrhem práce, popř. činnost v rámci velkého senátu trestního kolegia.) Předseda Nejvyššího soudu tak nemůže libovolně zasahovat do výkonu státní správy soudů, která je vykonávána jiným oprávněným (soudním) subjektem. Z povahy věci tak ani nemůže přijímat žádná „opatření“ k záležitostem, které se nenacházejí v jeho působnosti.

K dovolacímu řízení pod sp. zn. 26 Cdo 1968/2020 Vám povinný subjekt sděluje, že toto řízení bylo ukončeno dne 11. 8. 2020 tzv. jinak, tedy bez věcného vyřízení. Následující den, tj. 12. 8. 2020, byl spis tzv. odškrtnut, tedy odeslán z Nejvyššího soudu na Krajský soud v Praze k dalším úkonům. Z uvedeného důvodu tak v tomto dovolacím řízení nedochází k dalším úkonům do té doby, než bude spis znovu předložen Nejvyššímu soudu k rozhodnutí.

K dotazu „jaká zákonná či jiná“ opatření byla učiněna k Vašim žádostem a stížnostem podle zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále zákon o soudech a soudcích), povinný subjekt nejprve rekapituluje příslušná ustanovení uvedeného zákona.

Podle § 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích „*Fyzické a právnické osoby (dále jen „stěžovatel“)* jsou oprávněny obracet se na orgány státní správy soudů se stížnostmi, jen jde-li o průtahy v řízení nebo o nevhodné chování soudních osob anebo narušování důstojnosti řízení před soudem.“

Podle § 164 odst. 2 zákona o soudech a soudcích „**Stížností se nelze domáhat přezkoumání postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti.**“

Podle § 168 zákona o soudech a soudcích „*Předseda Nejvyššího soudu vyřizuje stížnosti, jejichž obsahem je stížnost na průtahy v řízení, na nevhodné chování nebo narušování důstojnosti řízení místopředsedy soudu, předsedy senátu, soudci, asistenty soudců a dalšími zaměstnanci působícími u Nejvyššího soudu, nebo předsedou vrchního soudu.*“

Podle § 174 odst. 2 zákona o soudech a soudcích „*Je-li v téže věci stěžovatelem podána další stížnost, aniž by obsahovala nové skutečnosti, není třeba ji prošetřovat.*“

Podle § 174a odst. 2 zákona o soudech a soudcích „*Návrh na určení lhůty se podává u soudu, vůči kterému jsou průtahy v řízení namítány.*“ Odst. 4 citovaného ustanovení dále uvádí „*Soudem příslušným o návrhu rozhodnout je v občanském soudním a trestním řízení soud nejbližší vyššího stupně, směřuje-li návrh proti okresnímu, krajskému nebo vrchnímu soudu, a Nejvyšší správní soud, směřuje-li návrh proti krajskému soudu ve věci správního soudnictví; směřuje-li návrh proti Nejvyššímu soudu nebo Nejvyššímu správnímu soudu, rozhodne o něm jiný senát tohoto soudu, příslušný podle rozvrhu práce (dále jen „příslušný soud“).*“

Předseda soudu může na základě § 15 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, určit „*podle rozvrhu práce místo soudce (přísedícího) uvedeného v odstavci 1 jiného soudce (přísedícího) nebo, týká-li se oznámení všech členů senátu, přikáže věc jinému senátu.*“ Uvedené oprávnění v rámci civilního soudního řízení má však předseda soudu pouze vůči soudcům „svého“ soudu, nikoli dále v rámci soudní soustavy.

Naopak účastníci civilního soudního řízení mají podle odst. 1 § 15a občanského soudního řádu k dispozici tzv. námitku vyloučení, viz následující citace: „*Účastníci mají právo vyjádřit se k osobám soudců a přísedících, kteří mají podle rozvrhu práce věc projednat a rozhodnout. O tom musí být soudem poučeni.*“ § 16 odst. 1 občanského soudního řádu pak uvádí následující: „*O tom, zda je soudce nebo přísedící vyloučen, rozhodne nadřízený soud v senátě. O vyloučení soudců Nejvyššího soudu rozhodne jiný senát téhož soudu.*“

Na základě uvedeného je tak patrné, že předseda (příslušného) soudu může určit podle rozvrhu práce jiného soudce místo vyloučeného soudce v rámci civilního řízení pouze v případě, že tak činí na základě oznámení vyloučeného soudce. **Účastníci řízení pak mají k dispozici tzv. námitku podjatosti, o níž předseda soudu nerozhoduje.**

V rámci trestního řádu, který upravuje institut odnětí a přikázání věci v rámci § 25, je rovněž založena pravomoc k rozhodování o věci soudu, potažmo soudnímu senátu, viz text uvedeného ustanovení: *„Z důležitých důvodů může být věc příslušnému soudu odňata a přikázána jinému soudu téhož druhu a stupně; o odnětí a přikázání rozhoduje soud, který je oběma soudům nejbližně společně nadřízen.“*

Na základě svých opakovaných žádostí tak nemůžete „založit“ příslušnost předsedy soudu (jak v trestním, tak i v civilním řízení) k rozhodování o takových návrzích, **předseda Nejvyššího soudu tak v této oblasti nemůže činit žádná (zákonná) opatření.**

Stížností podle zákona o soudech a soudcích se tak nelze domáhat přezkoumání postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti. Jak již bylo uvedeno v citaci ustanovení § 164 zákona o soudech a soudcích, tak institut stížnosti slouží především k napravování pochybení formální povahy, **nikoli k věcnému přezkoumávání postupu soudu v řízení či obsahovému přezkumu výsledného rozhodnutí.** Ani na základě prošetřování důvodnosti stížnosti nesmí být zasahováno do nezávislosti a nestrannosti soudu v rámci jeho rozhodovací činnosti.

Na základě výše uvedeného je rovněž zřejmé, že předseda Nejvyššího soudu není příslušný k rozhodování o návrzích „na odnětí a přikázání věci“, když sám žadatel v textu žádosti uvádí *„jaká zákonná či jiná opatření provedl předseda Nejvyššího soudu Petr Angyalossy osobně, zejména ve smyslu kárných opatření vůči soudcům vlastního soudu, kteří v zákonných lhůtách nerozhodli či nerozhodují, aby tak zamezili průtahům v řízení, když se jedná zejména o řízení vedená u Městského soudu v Praze pod sp.zn. /.../“.* Z uvedeného je zřejmé, že napadáte postup soudců Městského soudu v Praze a v dalším textu pak Vrchního soudu v Praze. **Vaše námitky (přes Vaši obsahovou rozpornost textu žádosti), tedy nesměřují na soudce Nejvyššího soudu.** Na uvedeném nemůžete změnit ani dokumenty, na něž podpůrně odkazujete v rámci závěru Vašeho podání.

K obsahu a důvodnosti Vašich četných podání zasílaných Nejvyššímu soudu lze dále podpůrně odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 – 16, v němž se uvádí mj. následující (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

„[6] Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl zdejší soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. takto usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012; respektive shodně již rozhodnutí

Evropské komise pro lidská práva M. proti Spojenému království, č. 13284/87, 15. 10. 1987, a Philis proti Řecku, 17. 10. 1996, č. 28970/95).

[7] Soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, jsou Ústavou povolané k ochraně práv; **nemohou však opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí.** Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), **však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem.** Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky zneužití práva, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[8] V tomto řízení projednávaná kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřipustný. **Stěžovatel je opětovně veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.** Nejvyšší správní soud zdůraňuje výjimečnost nynějšího postupu, který je však opodstatněn naprosto výjimečnými okolnostmi, za kterých stěžovatel již po léta přistupuje k soudnímu řízení správnímu.

[9] V tomto smyslu je též třeba upozornit na hrubě urážlivý jazyk stěžovatele vůči soudcům krajského soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelova argumentace přesáhla meze běžné kritiky, třebas nepatřičné, a dosáhla úrovně pohrdání soudem. Popsané chování stěžovatele je i z těchto důvodů rozporné s účelem práva podat kasační stížnost (srov. v podstatě shodnou argumentaci v rozhodnutí ESLP Řehák proti České republice, 18. 5. 2004, č. 67208/01).

[11] Nejvyšší správní soud nevydával v této věci žádné výzvy k odstranění vad kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku, respektive k zastoupení stěžovatele advokátem. **Vydávání takovýchto výzev by představovalo nadbytečné prodloužování procesu bez jakéhokoliv smyslu.** Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, vyzývajícími k zaplacení soudního poplatku či usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad nebo usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, **by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že návrhy stěžovatele jsou nepřipustné.**

[12] Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. **Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který bezúčelně prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců.** Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a oustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Po zamítnutí těchto žádostí pak požádá o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zpravidla zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, čj. 8 As 71/2012 – 13, a ze dne 4. 10. 2012, čj. 8 As 71/2012 – 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (jen za prvních deset měsíců roku 2014 bylo takto zastaveno více než 40 řízení o jeho podáních). [13] Obdobný procesní postup volí v případech opakujících se

podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen předchozích v identických případech. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo výše zmíněné usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/12, nebo ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/12). Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom. Pokud podle toho nepostupuje, je to jen dalším důkazem o jeho zjevně obstrukčním a abuzivním přístupu k soudnímu procesu.“

K dotazu „*Žádám o sdělení jaká zákonná či jiná opatření učinil předseda soudu Petr Angyalossy osobně s mými podněty k zahájení kárných řízení*“ Vám povinný subjekt sděluje následující: Předseda soudu patří mezi tzv. kárné žalobce ve smyslu vybraných ustanovení zákona o soudech a soudcích. Tímto oprávněním předsedů soudů je zajišťována vnitřní kontrola soudců daného soudu, u předsedy Nejvyššího soudu taktéž kontrola soudců na nižších stupních soudní soustavy, avšak ani tímto nástrojem nesmí být přímo zasahováno do rozhodovací činnosti jednotlivých senátů a soudců. Povinný subjekt nicméně upozorňuje, že výkonem některých kompetencí předsedy Nejvyššího soudu je pověřen předsedou Nejvyššího soudu místopředseda Nejvyššího soudu JUDr. Roman Fiala.

Na základě pověření předsedy Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2019, byl místopředseda Nejvyššího soudu pověřen „*vyřizováním podnětů na zahájení kárných řízení proti soudcům soudů 1. a 2. stupně,*“ (příloha č. 2 organizačního řádu Nejvyššího soudu). Prvotní šetření (důvodnosti) návrhu přezkoumává místopředseda Nejvyššího soudu, který následně seznamuje s konkrétním případem předsedu Nejvyššího soudu.

K žádostí uváděnému řízení sp. zn. Sm 248/2019 lze odkázat na zasloupanou odpověď ze dne 7. 7. 2020, z níž povinný subjekt uvádí následující citaci: „*Soubor Vašich současných podání je svým charakterem i obsahem obdobný s nesčetným množstvím přípisů, které nejen Nejvyššímu neustále zasíláte. Brojíte proti množství záležitostí ve sféře Vašeho zájmu, přičemž pokud oslovované instituce nepodniknou kroky, které požadujete (často bez ohledu na jejich zákonné možnosti), tak si následně stěžujete na jejich údajný nesprávný postup, potažmo napadáte konkrétní osoby, které Vaše přípisy vyřizují. Obecně lze shrnout, že Vaše elektronické přípisy nespádají do kategorie podání, kterými by se mohl Nejvyšší soud v současné době jakkoli relevantně zabývat. Ve značné míře jsou navíc Nejvyššímu soudu zaslána pouze na vědomí.*

K podání, které bylo doručeno prostřednictvím Městského soudu v Praze, které označujete jako stížnost a podnět k zahájení kárného řízení s několika soudci, je svým obsahem i charakterem obdobné, jako Vaše podání evidovaná pod sp. zn. Sm 200/2019, Sm 209/2019 a Sm 229/2019. V rámci vyřizování těchto spisových materiálů jsem Vás již zpravit o pravidlech upravujících stížnosti dle zákona o soudech a soudcích, i o principech, které zastřešují oblast

kárných řízení se soudci. Také jsem Vás informoval, že pokusy o zahájení kárných řízení s různými soudci, kteří korektně vyřizují Vaše nesčetná podání, byť k Vaší nespokojenosti, není cestou, kterou byste měl k výkonu Vašich práv využít. Předmětné informace jsou přímo aplikovatelné i na těchto případech, proto si dovoluji odkázat na mé předchozí odpovědi do výše uvedených spisových značek. V ostatních bodech tohoto podání Vás opětovně upozorňuji, že Nejvyšší soud není oprávněn vyřídit Vaši stížnost.“

Rovněž povinný subjekt Vás již v minulosti mj. např. v rámci řízení sp. zn. Zin 18/2020 upozornil, že Vaše kárné podněty jsou ze strany Nejvyššího soudu přezkoumávány (respektive jejich důvodnost), nicméně podání kárného návrhu je čistě v kompetenci tzv. kárného žalobce, na podání kárného návrhu tak neexistuje žádný (subjektivní) nárok žadatele. Viz např. odpověď místopředsedy Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2019, v rámci řízení sp. zn. Sm 277/2019:

„Dovoluji si Vám v tomto ohledu zopakovat, že podnět pro podání návrhu na zahájení řízení o kárné odpovědnosti se soudcem, je prostředkem, který má být využíván ve zcela výjimečných případech, kdy existuje důvodné podezření na spáchání kárného deliktu dotyčným soudcem. Ani po podání takového podnětu však pisateli nevzniká právní nárok na podání návrhu na zahájení kárného řízení, což je prostředkem ultima ratio, který mohou využít pouze oprávněné subjekty, jmenované v rámci ustanovení § 8 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců a státních zástupců, ve znění pozdějších předpisů. Z Vašich podání je však zřejmé, že k žádnému porušení povinností soudce takové intenzity nedošlo.

Vašimi přípisy opakovaně vyjadřujete nesouhlas s vedením řízení a rozhodováním ve věcech nacházejících se ve sféře Vašeho zájmu. Předseda ani místopředseda Nejvyššího soudu však nejsou oprávněni bez dalšího na základě takovýchto přípisů zasahovat do probíhajících soudních řízení, ani měnit nebo rušit rozhodnutí v takových řízeních již vydaná. Napadání všech osob, které se Vašimi přípisy zabývají, pak není cestou, kterou byste se měl v rámci rozumného uplatňování svých práv vydat.“

Dále viz např. odpověď místopředsedy Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2019 sp. zn. Sm 248/2019: *„V rámci vyřizování těchto spisových materiálů jsem Vás již zpravil o pravidlech upravujících stížnosti dle zákona o soudech a soudcích, i o principech, které zastřešují oblast kárných řízení se soudci. Také jsem Vás informoval, že pokusy o zahájení kárných řízení s různými soudci, kteří korektně vyřizují Vaše nesčetná podání, byť k Vaší nespokojenosti, není cestou, kterou byste měl k výkonu Vašich práv využít. Předmětné informace jsou přímo aplikovatelné i na tento případ, proto si dovoluji odkázat na mé předchozí odpovědi do výše uvedených spisových značek.“*

§ 86 Obecné ustanovení

Soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu jsou kárně odpovědní za kárné provinění.

§ 87 Kárné provinění

(1) Kárným proviněním soudce je zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

(2) Kárným proviněním předsedy soudu, místopředsedy soudu, předsedy kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu je též zaviněné porušení povinností spojených s funkcí předsedy soudu, místopředsedy soudu, předsedy kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu.

§ 128

- (1) Zjistí-li příslušný orgán státní správy soudů, že soudce zaviněně porušil své povinnosti při výkonu funkce nebo že chování soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, podá návrh na zahájení řízení o kárné odpovědnosti soudců podle zvláštního právního předpisu.*
- (2) Návrh podle zvláštního právního předpisu podá příslušný orgán státní správy soudů také tehdy, je-li soudce nezpůsobilý vykonávat soudcovskou funkci podle § 91, nebo pokud zjistí, že soudce, jmenovaný předsedou nebo místopředsedou soudu, závažným způsobem porušuje stanovené povinnosti při výkonu státní správy soudů.*

§ 118 Úkoly státní správy soudů

- (1) Úkolem státní správy soudů je vytvářet soudům podmínky k řádnému výkonu soudnictví, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné, a dohlížet způsobem a v mezích tímto zákonem stanovených na řádné plnění úkolů soudům svěřených.*
- (2) Výkon státní správy soudů nesmí zasahovat do nezávislosti soudů.*

Dále může předseda Nejvyššího soudu působit ve smyslu zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů:

§ 8

- (1) Kárné řízení se zahajuje na návrh.*
- (2) Návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce jsou oprávněni podat*
- a) prezident republiky proti kterémukoliv soudci,*
 - b) ministr spravedlnosti proti kterémukoliv soudci,*
 - c) předseda Nejvyššího soudu proti kterémukoliv soudci tohoto soudu a dále proti soudci soudu nižšího stupně jednajícího ve věcech patřících do pravomoci soudů, v nichž je Nejvyšší soud vrcholným soudním orgánem,*

Kontrola soudních řízení (spisů Nejvyššího soudu) se často týká tzv. průtahů v soudním řízení. Co se týče možného podezření na průtahy, přestože (viz dále) takřka nepřipadá v úvahu, že by k průtahům v trestním řízení u Nejvyššího soudu docházelo, probíhá pravidelná měsíční kontrola na základě statistických údajů o práci jednotlivých senátů trestního kolegia Nejvyššího soudu. Tyto statistické údaje popisující počet věcí, které jsou vyřizovány za určité časové období (např. do třech měsíců, do půl roku) jsou každý měsíc předkládány ke kontrole předsedovi trestního kolegia Nejvyššího soudu, který následně informuje předsedu Nejvyššího soudu, a to opět v měsíčních intervalech. Pravidelná kontrola předsedou Nejvyššího soudu je tedy prováděna právě tímto mechanismem.

K délce dovolacích řízení v trestních věcech se bývalý předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., vyjádřil např. v rozhovoru pro server Info.cz (zvýraznění nebo

podtržení doplněno): „V současnosti z hlediska délky řízení v trestních věcech máme **průměrnou délku řízení okolo 50 dní** a v zásadě vyřízení ani těch nejsložitějších věcí nepřesáhne jeden rok.“ (citováno konkrétně z: <https://www.info.cz/pravo/nejvyssi-soud-vyrazne-zrychlil-delka-rizeni-se-muze-snit-skoro-na-polovinu-bude-mezi-nejlepsimi-v-evrope-39788.html>). Znamená to, že rychlost rozhodování jednotlivých senátů trestního kolegia Nejvyššího soudu je uspokojivá, k průtahům zde nedochází, Nejvyšší soud České republiky je v tomto ohledu kladně hodnocen i v porovnání s dalšími nejvyššími soudy v zemích Evropské unie.

Porovnáváním „průměrné délky dovolacího řízení 50 dnů“ s měsíčně předkládanými údaji o délkách rozhodování v konkrétně projednávaných trestních věcech jsou téměř bezprostředně „odhalovány“ věci, ve kterých by mohlo být podezření na průtahy v řízení. Nicméně v této souvislosti je nutné upozornit, že statistické údaje už z povahy věci neobsahují žádné vypovídající údaje o složitosti dané věci či o rozsahu věci – trestního spisu, který může mít v čase dovolacího řízení i několik tisíc stran, v ojedinělých případech i řádově desetitisíce stran, v mnoha svazcích. Proto je hodnocení založené pouze na statistických údajích poměrně zavádějící a je potřeba prostý statistický údaj dále zkoumat. Což se v některých případech skutečně děje. Někdy je například vysvětlením, že příslušný senát předložil věc, vzhledem k povaze právní otázky a jejímu předběžnému vyhodnocení, k rozhodnutí velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu, což automaticky taktéž vede k prodloužení délky daného soudního řízení. V jednom případě bylo řízení zahájené v polovině roku 2016 prodlouženo přibližně o jeden celý rok z důvodu předložení tzv. předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Čekalo se na jeho rozhodnutí.

Taktéž u civilního kolegia Nejvyššího soudu probíhá obdobná pravidelná měsíční kontrola (jako u kolegia trestního) na základě statistických údajů o práci jednotlivých soudních oddělení, senátů a soudců. Sleduje se poměr „nově napadlých“ věcí, vyřízených věcí a taktéž věcí převzatých z předchozího období. Takové statistické údaje (výpisy) jsou každý měsíc předkládány předsedovi civilního kolegia Nejvyššího soudu a rovněž předsedovi soudu. Podrobnější statistická kontrola délky konkrétního dovolacího řízení se u občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu pravidelně provádí u věcí, kde se čas od data nápadu pomalu již blíží hranici 2 let. Přitom soudci sami většinou dbají o to, aby se věci, které zůstávají nerozhodnuty déle než rok, k výše zmíněné dvouleté časové hranici ani nepřiblížily (za předpokladu, že vydání rozhodnutí nebrání některé závažné objektivní důvody).

Pro úplnost povinný subjekt doplňuje, že na termínu, ve kterém bude konkrétní daná věc vyřízena, zpravidla nic nemůže změnit ani skutečnost, že předseda soudu, který je pověřen výkonem státní správy soudu, „kontroluje“ činnost (rychlost) jednotlivých soudců. Pouze však v tom smyslu, jestli v dané věci nedochází k průtahům.

K délce civilních dovolacích řízení se bývalý předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., rovněž vyjádřil ve výše odkazovaném rozhovoru pro server Info.cz, viz následující citace: „V civilu jsme na tom o něco hůře, průměrnou délku řízení máme okolo 200 dnů, přes dva roky tam trvá asi 20 věcí, což se loni rovněž snížilo a pracujeme na tom, aby došlo ještě k výraznějšímu snížení.“ Znamená to, že i v případě OOK NS je rychlost rozhodování jednotlivých senátů Nejvyššího soudu je uspokojivá, nicméně zde stále existuje „prostor

ke zlepšení“. Nejvyšší soud České republiky je také i v tomto ohledu kladně hodnocen i v porovnání s dalšími nejvyššími soudy v zemích Evropské unie.

V rámci jakéhosi závěrečného shrnutí je možno konstatovat, že předsedové kolegií se tedy nejprve samostatně seznamují se statistickými výsledky rozhodovací činnosti jednotlivých soudců i soudních oddělení. Pokud při kontrole objeví něco, co považují za nestandardní, přímo osloví jednotlivé soudce (respektive jednotlivé senáty) s požadavkem na vysvětlení případných nesrovnalostí. Stejně tak předseda Nejvyššího soudu může jednotlivé soudce oslovit prostřednictvím předsedů kolegií či případně i sám.

K délce dovolacího řízení viz dále např. tisková zpráva k mezinárodnímu srovnání české justice, dostupná z následujícího odkazu:

http://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/web/Proverejnostamedia~TiskovezpravyNejvssihsoudu~Ceska_justice_se_muze_opet_pochlubit_vynikajicimi_vysledky_v_celoevropskem_srovnani~?open&lng=CZ

Případně viz následující statistické informace z výroční hodnotící zprávy z justice, kterou každoročně zpracovává Ministerstvo spravedlnosti:

<https://www.justice.cz/web/msp/statisticke-udaje-z-oblasti-justice>

Povinný subjekt dále sděluje, že žádný systematický výběr spisů ke kontrole se neprovádí. Kontroly spisů jsou nejčastěji reakcí na podněty zvenčí, tedy stížnosti anebo kárné návrhy. Dá se tedy zjednodušeně říci, vedle výše popsaných postupů, že počty kontrolovaných spisů odpovídají počtu podaných podnětů, stížností a návrhů na kárný postih. Taktéž může přijít podnět od samotných soudců Nejvyššího soudu, kteří spis podrobně zkoumají v rámci své rozhodovací činnosti a tím de facto kontrolují práci soudců z nižších stupňů soudní soustavy a případně upozorňují na jejich pochybení i předsedu Nejvyššího soudu jako kárného žalobce.

Zcela na závěr povinný subjekt opět, stejně jako v případě odložení části projednávané žádosti ze dne 17. 8. 2020 i Vašich mnohých dřívějších žádostí podle informačního zákona (viz např. násl. sp. zn.: Zin 142/2020, Zin 135/2020, Zin 133/2020, 131/2020, Zin 124/2020, Zin 102/2020, Zin 66/2020, Zin 61/2020, Zin 55/2020, Zin 26/2020, Zin 23/2020, Zin 174/2019, Zin 165/2019, Zin 134/2019 a Zin 124/2019), konstatuje, že Vaše podání vyhodnotil v souladu s Organizačním řádem Nejvyššího soudu (dostupný z níže uvedeného odkazu) i v souladu s Vaším vlastním označením jako žádost o informaci podle informačního zákona, proto bylo toto podání zařazeno do rejstříku „Zin“ a nikoliv do rejstříku „S“ předsedy Nejvyššího soudu.

Jelikož předseda Nejvyššího soudu, respektive i kterýkoli jiný soudce či zaměstnanec Nejvyššího soudu vyjma pracovníků oddělení styku s veřejností, není příslušný k vyřizování žádostí podle informačního zákona, nemůže v této agendě činit žádné úkony, či se jinak podílet na vyřizování těchto podání.

Organizační řád Nejvyššího soudu ukládá jednoznačnou kompetenci vyřizování žádostí podle informačního zákona oddělení styku s veřejností, viz následující citace (zvýraznění doplněno):

„Oddíl 4 Oddělení styku s veřejností

§ 35 Vedoucí oddělení styku s veřejností

(1) Vedoucí oddělení styku s veřejností zejména:

c) plní úkoly vyplývající ze zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,

d) je oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydává rozhodnutí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, “

Organizační řád je dostupný z následujícího odkazu:

[http://www.nsoud.cz/judikatura/ns_web.nsf/0/0E2C3F662AD69D4BC125843C004CE6BC/\\$file/Organiza%C4%8Dn%C3%AD%20%C5%99%C3%A1d.pdf](http://www.nsoud.cz/judikatura/ns_web.nsf/0/0E2C3F662AD69D4BC125843C004CE6BC/$file/Organiza%C4%8Dn%C3%AD%20%C5%99%C3%A1d.pdf)

Vzhledem k tomu, že režim informačního zákona dává žadatelům o informace obecně lepší podmínky a nástroje jak uplatnit právo na informace, poskytuje mu více opravných prostředků a určuje také konkrétní zákonné lhůty pro vyřízení, považuje povinný subjekt i z tohoto hlediska vůči žadatelům za vstřícnější vyřizovat tato podání v agendě „Zin“, bez ohledu na skutečnost, že v určitých případech žádosti směřují paralelně taktéž k předsedovi Nejvyššího soudu.

Povinný subjekt opakovaně doplňuje, že respektuje volbu žadatelů, kteří mají plně ve svých rukou, jakým formálním rámcem se jejich žádost bude řídit. Pokud se domáhají informací podle informačního zákona, považuje povinný subjekt odkaz na informační zákon jako „nesilnější titul“, jenž poskytuje žadateli dostatečnou obranu a komfort opravných prostředků, které by mu v řízení mimo informační zákon nebyly k dispozici.

Pokud máte v úmyslu se se svými podání obracet přímo na předsedu Nejvyššího soudu, popř. místopředsedu Nejvyššího soudu, pak Vám povinný subjekt opakovaně doporučuje, abyste svá budoucí podání neformuloval jako „žádosti o informace dle zák. č. 106/1999 Sb.“. Povinný subjekt Vás v té souvislosti taktéž opětovně upozorňuje, že výkonem některých kompetencí předsedy Nejvyššího soudu je pověřen předsedou Nejvyššího soudu místopředseda Nejvyššího soudu JUDr. Roman Fiala.

Povinný subjekt dále považuje za nutné ještě jednou upozornit na změnu právní úpravy, jelikož s účinností ode dne 2. 1. 2020 předseda Nejvyššího soudu již podle § 20 odst. 5 informačního zákona **není** orgánem odvolacím, popř. vyřizujícím stížnosti, v agendě „Zin“ na druhém stupni. Orgánem druhého stupně je od 2. 1. 2020 Úřad pro ochranu osobních údajů. Opravné prostředky se nicméně stále podávají prostřednictvím orgánu prvního stupně (viz poučení).

Poučení: Pokud se způsobem vyřízení žádosti nesouhlasíte, můžete podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení této informace. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který informaci poskytl.

Pro správné určení počátku výše uvedené lhůty Vás povinný subjekt zároveň žádá o potvrzení přijetí této elektronické odpovědi (poskytnutí informace) do e-mailu odesílatele.

S pozdravem

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona